

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Štěpána Výborného a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **S. N. Ch.**, zastoupená JUDr. Vlastimilou Kaufmannovou, advokátkou se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, za účasti: Ing. Lubomír Bárta, bytem Tržiště 4, Vyškov, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2023, č. j. 54 A 2/2021 - 126,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2020, č. j. SPU 109186/2020, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Prahu, Pobočky Kutná Hora (dále jen „pozemkový úřad“), ze dne 10. 10. 2019, č. j. SPU 287504/2019/Sb (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Pozemkový úřad prvostupňovým rozhodnutím schválil

podle § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území T. a v částech katastrálních území Č., D., Ž., S. a A.

[2] Řízení o komplexních pozemkových úpravách zahájil pozemkový úřad na základě žádosti ze dne 3. 7. 2013, kterou podala obec Tupadly a další vlastníci, jejichž pozemky tvořily nadpoloviční výměru zemědělské půdy v dotčeném katastrálním území.

[3] Prvostupňovým rozhodnutím pozemkový úřad schválil návrh komplexních pozemkových úprav. Žalobkyně původně vlastnila pozemky parc. č. XA, parc. č. XB a parc. č. XC v katastrálním území T. (společně dále jen „původní pozemky“), v rámci pozemkových úprav byla navržena směna těchto pozemků za pozemky parc. č. XD a parc. č. XE, v průběhu řízení označované pracovním parcelním číslem XF a XG (společně dále jen „nové pozemky“).

[4] Rozhodnutí pozemkového úřadu potvrdil žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný uvedl, že nové pozemky žalobkyně se nacházejí na téměř stejném místě jako pozemky původní. V místě původního pozemku parc. č. XA se nachází doplňková polní cesta DC46. Rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem činí ve výměře 0 % (původně 6,3963 ha, nově 6,3966 ha), v ceně +0,5 % (původně 1 187 890 Kč, nově 1 194 240 Kč) a +0,4 % ve vzdálenosti (původně 1 654 m, nově 1 661 m). Návrh je tedy v souladu s § 10 odst. 2, 3 a 4 zákona o pozemkových úpravách. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobkyně o použití pozemků parc. č. XH – XI, které byly předmětem pozemkových úprav, k jiným účelům. Požadavku na ponechání pozemku parc. č. XB na původním místě nebylo možné vyhovět, neboť podle § 17 odst. 1 vyhlášky č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, (dále jen „vyhláška č. 13/2014 Sb.“), se nepřihlíží k požadavkům, které jsou v rozporu s projednaným plánem společných zařízení a stanoveným způsobem využití území. Pozemkové úpravy představují složitý a dlouhodobý proces zahrnující množství pozemků a účastníků, a nelze tak předpokládat 100% souhlas s návrhem pozemkových úprav – vždy se jedná o kompromis. V daném případě byl návrh schválen vlastníky 99 % výměry řešených pozemků (zákon požaduje 60 %). Námitku rozporu prvostupňového rozhodnutí se zákonem o ochraně zemědělského a půdního fondu a nepřípustnosti sporných pozemkových úprav z ekologického hlediska žalovaný považoval za účelovou a odkázal na závazné stanovisko Orgánu ochrany zemědělského půdního fondu.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou zamítl Krajský soud v Praze (dále jen krajský soud“) nyní napadeným rozsudkem.

[6] Krajský soud uvedl, že až na jednání žalobkyně uplatnila několik zcela nových žalobních bodů: (i) pro pozemkové úpravy chyběl plán společných zařízení; (ii) pozemkový úřad mohl provést pouze jednoduché pozemkové úpravy, nikoliv komplexní; (iii) na původních pozemcích má její nájemce (zemědělské družstvo) zaseto a (iv) pozemkový úřad označil a zakreslil pozemky odlišně, než je uvedeno v katastru

pokračování

nemovitostí. Soud se jimi proto pro opožděnost nemusel zabývat (stručně je přesto vypořádal).

[7] Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného považoval krajský soud za značně obecnou. Proto pouze obecně konstatoval, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem hlavním odvolacím námitkám žalobkyně.

[8] Krajský soud dále konstatoval, že dílčí nesprávný procesní postup pozemkového úřadu při rozšíření obvodu pozemkových úprav se nemohl dotknout práv žalobkyně. Krajský soud neshledal důvodnou ani obecnou námitku, že napadené a prvostupňové rozhodnutí nemají oporu ve správním spise.

[9] K zákonnosti rozhodnutí žalovaného krajský soud uvedl, že sporné pozemkové úpravy byly schváleny kvalifikovanou většinou vlastníků a žalobkyni byla poskytnuta adekvátní (přiměřená co do ceny, vzdálenosti a výměry) náhrada za její původní pozemky. Požadavky zákona o pozemkových úpravách tak byly dodrženy. K námitce, že důvodem vzniku 19 malých pozemků je budoucí záměr jejich přeměny na stavební parcely a z toho plynoucí profit pro neznámé budoucí vlastníky či jiné třetí osoby, krajský soud podotkl, že vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu a jejich určení k zastavění je otázkou územního plánování. Nadto dodal, že tyto pozemky jsou pro zástavbu nevhodné. Námitky, že pozemkové úpravy nejsou ve veřejném zájmu a že v době sucha a kritického úbytku spodní vody jsou naprosto nevhodné a nepřispějí ke zlepšení životního prostředí a ochraně zemědělského půdního fondu, krajský soud nepovažoval za samostatné žalobní body, neboť nedosahují míry konkretizace a individualizace ve vztahu k projednávané věci požadované judikaturou. Žalobkyně ani náznakem neuvedla, z jakých důvodů podle ní navržené řešení odporuje popisovaným cílům.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatelka navržené pozemkové úpravy považuje za účelové, protože mají sloužit ke změně územního plánu a vést ke změně zemědělské půdy na stavební pozemky. Pozemkové úpravy jsou provedeny na úkor žalobkyně. Pozemkové úpravy nejsou v zájmu zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochrany půdního fondu, lesního hospodářství ani vodního hospodářství. Stěžovatelka namítá, že byla porušena vyhláška č. 13/2014 Sb., protože neexistují faktické důvody pozemkových úprav. Stěžovatelka upozorňuje na „*nadbytečné zřízení věcného břemene současně s polní cestou VC 24.*“ Stěžovatelka považuje rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná a nepřehledná. Správní orgány se ani nevypořádaly s námitkami stěžovatelky. Stěžovatelka namítá, že nikdy nesouhlasila s výměnou pozemků, které vlastnila její rodina. Pro výměnu pozemků neexistuje žádný veřejný zájem. Pod pojem „veřejný zájem“ navíc spadá pouze vypracování plánu společných zařízení. Žalobkyně se dovolává čl. 11 Listiny základních práv a svobod, s nímž je § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách v rozporu. Půda, která byla stěžovatelce přidělena, je vedena pouze jako orná půda, což žalobkyni finančně poškozuje. Pozemkový úřad nesprávně posoudil „*námitku vlastnictví zemřelých a neznámého pobytu a úlohu opatrovníka.*“ Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že až u ústního jednání před krajským soudem

uvedla několik nových žalobních bodů. Obsáhlou dokumentaci správních orgánů měla k dispozici teprve v době, kdy si ji vyžádal krajský soud. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil též námitku „*týkající se nedostatků správního rozhodnutí, které žalovaný záměrně nespecifikoval.*“ Stěžovatelka nebyla povinna uvést, jak konkrétně se jí tyto vady rozhodnutí dotkly. Stěžovatelka namítá, že je slabší stranou, které má soud poskytnout právní ochranu proti silnější straně. Opakuje, že v dané věci nebyl naplněn § 2 zákona o pozemkových úpravách. Krajský soud také pominul, že v případě směny pozemků musí být respektováno právo každého vlastníka pozemků disponovat se svým majetkem. Stěžovatelka není povinna respektovat výměnu pozemků. Krajský soud porušil její právo na ochranu vlastnictví.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že zákon umožňuje v pozemkových úpravách přímo řešit prostorové uspořádání všech pozemků, tedy i pozemků ve vlastnictví žalobkyně. Upozorňuje, že dle územního plánu se na daném místě nenachází žádný pozemek určený k zastavění, neboť se zde nalézá ochranné pásmo ropovodu. Tvrzení stěžovatelky jsou pouhou spekulací. Žalovaný zdůrazňuje, že návrhem nového uspořádání pozemků nebyla žalobkyně nikterak poškozena ani krácena na svých vlastnických právech. Upozorňuje, že návrh nového uspořádání pozemků odsouhlasili vlastníci 99 % výměry řešených pozemků ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách, která činí 640,2 ha. Žalovaný proto navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

[13] V replice na vyjádření žalovaného stěžovatelka opakuje, že neudělila ke směně pozemků souhlas. Zákon o pozemkových úpravách neposkytuje dle jejího názoru dostatečnou ochranu *slabší smluvní straně*. Stěžovatelka rozporuje, že předmětem pozemkových úprav jsou všechny pozemky v obvodu katastrálního území, ačkoli stačilo provést dílčí jednoduchou pozemkovou úpravu. Uvádí, že při sloučení pozemků mohou být pozemky využity pro lehkou stavbu velkokapacitního skladu či meziskladu. Z jejího původního, kvalitního zemědělského pozemku vznikne slepá cesta. Stěžovatelka upozorňuje, že žalovaný úmyslně neuvedl přesné datum, kdy územní plán obce Tupadly nabyl platnosti. Územní plán navíc může být kdykoli změněn. Stěžovatelka opakuje, že bez jejího souhlasu nebylo možno pozemky směnit. Postupem správních orgánů došlo k zásahu do jejího vlastnického práva.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předeseílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz za všechny rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuluje

pokračování

kasační námitky velmi obecně, obdrží na ně od soudu pouze stručnou odpověď. Uvedené nastalo v nyní posuzované věci, kdy stěžovatelka mnohé své námitky formulovala velmi stručně a obecně. Míra vypořádání jejich námitek proto bude odpovídat jejich formulaci.

[17] Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách „*pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnaní jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8.*“

[18] Stěžovatelka předně namítá absenci veřejného zájmu na pozemkových úpravách.

[19] Z citovaného § 2 zákona o pozemkových úpravách vyplývá, že řízení o pozemkových úpravách je vždy zahajováno ve veřejném zájmu. Lze přitom seznat kvalitativní a kvantitativní rovinu veřejného zájmu na pozemkových úpravách (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2009, č. j. 4 As 72/2006 - 93). Kvalitativní rovinu veřejného zájmu vymezuje účel pozemkových úprav uvedený v § 2 zákona o pozemkových úpravách a lze ji definovat jako vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy, tj. v zajištění lepšího a efektivnějšího využití a zajištění přístupnosti pozemků. Kvantitativní rovina nachází odraz jednak v tom, že řízení o pozemkových úpravách musí být zahájeno, požadují-li to vlastníci pozemků nadpoloviční výměry zemědělské půdy řešeného katastrálního území (§ 6 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách), a jednak v tom, že jejich návrh může být schválen, souhlasí-li s navrhovanou úpravou vlastníci alespoň 60 % výměry půdy řešené pozemkovými úpravami.

[20] V daném případě byla obě hlediska kvantitativní roviny veřejného zájmu splněna (viz dále), což stěžovatelka ani nerozporuje, a Nejvyšší správní soud neshledal ani absenci kvalitativní roviny veřejného zájmu. Stěžovatelka pouze obecně namítá absenci veřejného zájmu na pozemkových úpravách, aniž by však uváděla jakékoli konkrétní důvody, pro které neexistoval veřejný zájem pro provedení pozemkových úprav. Povinností správních orgánů ani krajského soudu přitom nebylo posuzovat individuální zájem stěžovatelky na původním zachování pozemků, neboť podstata, smysl a účel zákona o pozemkových úpravách je odlišný a směřuje především k zajištění pozemkových úprav v zájmu většiny vlastníků pozemků (kvantitativní veřejný zájem). Tvzení stěžovatelky, že pod pojem „*veřejný zájem*“ spadá pouze vypracování plánu společných zařízení, pak s ohledem na výše uvedené neodpovídá podstatě a principů pozemkových úprav vymezených v § 2 zákona o pozemkových úpravách.

[21] K samotným pozemkovým úpravám a návrhu na směnu pozemků kasační soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2011, č. j. 1 As 96/2011 - 143, výslovně konstatoval, že „*vlastník pozemků, které vstupují do pozemkové úpravy, nemá nárok na zachování vlastnického práva k nim. Takový nárok by byl ostatně v rozporu se samotnou podstatou pozemkových úprav, jíž je směňování vlastnických práv k pozemkům s ohledem na dosažení účelu pozemkových úprav (§ 2 ZPÚ). Zárukou ochrany vlastnického práva osob, které s návrhem pozemkové úpravy nesouhlasí, je existence nároku na náhradu v podobě přiměřených nových pozemků.*“ Nesouhlas účastníka

řízení s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy proto nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejím schválení, neopírá-li se o tvrzení o porušení zákonných požadavků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007 - 278 nebo ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 As 190/2016 - 49). Jinými slovy, „každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 31/2010 - 117).

[22] Z uvedeného vyplývá, že toliko subjektivní nesouhlas stěžovatelky se směnou pozemků nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí pozemkového úřadu a žalovaného. Jestliže byly splněny podmínky zákona o pozemkových úpravách (§ 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách), včetně toho, že stěžovatelce byl navržen přiměřený nový pozemek (10 odst. 1 téhož zákona), nebylo schválení návrhu pozemkových úprav podmíněno souhlasem stěžovatelky.

[23] Podle § 10 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách „*vlastníkům pozemků navrhne pozemkový úřad nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku.*“ Tato podmínka pro návrh směny pozemků byla v posuzované věci dodržena. Původní a nové pozemky se prakticky nelišily ve výměře (původní výměra činila 6,3963 ha, nová 6,3966 ha), byly přiměřené cenou (cena nových pozemků byla o 0,5 % vyšší) a také vzdáleností (původní vzdálenost byla 1 654 m, nová 1 661 m). Návrh na směnu pozemků tedy odpovídal požadavkům § 10 odst. 2, 3 a 4 zákona o pozemkových úpravách. Jestliže stěžovatelka tvrdí, že nové pozemky jsou pouze ornou půdou (a nespádají též do kategorie funkčního užití „*ostatní*“), tak tento rozdíl nepovažuje Nejvyšší správní soud za natolik zásadní, aby bylo možno tvrdit, že druh nových pozemků neodpovídá druhu původních pozemků; původní i nové pozemky jsou ornou půdou. Tomu odpovídá skutečnost, že cena původních i nových pozemků zůstala v zásadě stejná, přičemž určení výše ceny nových pozemků stěžovatelka nikterak nerozporuje.

[24] Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň 60 % výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu ustanovení § 2 v pozemkových úpravách. Uvedená podmínka byla v posuzované věci rovněž splněna, neboť s pozemkovými úpravami souhlasilo 99 % vlastníků výměry pozemků, což stěžovatelka nerozporuje. Jestliže se pozemkovými úpravami souhlasila „*drtivá*“ většina vlastníků výměry pozemků, neobstojí tvrzení stěžovatelky, že stačilo provést pouze dílčí jednoduchou pozemkovou úpravu; většina vlastníků zřetelně akceptovala pozemkové úpravy v rozsahu vymezeném v rozhodnutích správních orgánů.

[25] K námitce nedobrovolného zásahu do vlastnických práv a porušení čl. 11 Listiny základních práv a svobod kasační soud uvádí, že Ústavní soud v nález ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, neshledal, že by se v případě komplexních pozemkových úprav muselo vždy jednat o dobrovolnou směnu. Konstatoval, že pozemkové úpravy ve své většině nepředstavují vyvlastnění vlastnického práva v pravém slova smyslu, protože v podstatě jsou hromadnou dobrovolnou směnou vlastnických práv dotčených vlastníků.

pokračování

Citovaný nálezn akceptuje výjimečnou situaci, kdy budou pozemkové úpravy schváleny navzdory nesouhlasu menšiny vlastníků pozemků (a tedy nepůjde o dobrovolnou směnu), pro jejich jejichž ochranu jsou platná ústavní pravidla platná pro vyvlastnění (nucené omezení vlastnického práva). Právní úprava zákona o pozemkových úpravách je tedy i dle Ústavního soudu v souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ústavně zaručená pravidla pro omezení vlastnického práva jsou promítnuta zejména v § 2, § 10 odst. 1 a § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, přičemž tato ustanovení byla v posuzovaném případě při omezení vlastnických práv stěžovatelky dodržena. Ze stejného důvodu nejsou na místě poukazy stěžovatelky na nezbytnou ochranu „slabší strany“. Ochrana práv stěžovatelky byla zajištěna tím, že jí byly navrženy do vlastnictví nové pozemky, které cenou, výměrou, vzdáleností i druhem odpovídaly původním pozemkům. Stěžovatelka navíc nevystupovala v pozici „slabší strany“ známé ze soukromého práva, nýbrž v rámci pozemkových úprav byla jednou z vlastníků pozemků, jichž se dotkly pozemkové úpravy.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, že na jejích původních pozemcích bezdůvodně vznikne slepá cesta. Využití původních pozemků po zapracování pozemkových úprav není hlediskem pro hodnocení zákonnosti provedených úprav. Správní soudy nemohou přezkoumávat, zda by bylo jiné řešení pro účastníky řízení ekonomicky či jinak výhodnější, neboť takové faktory nejsou zákonnými kritérii, která by musela být zohledněna při vyrovnání vstupních a výstupních nároků, resp. jsou promítnuta v kritériích přiměřenosti (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 20. 2. 2024, č. j. 7 As 275/2023 - 32). O to spíše soudy nemohou přezkoumávat nové využití pozemků, které původně patřily jiným vlastníkům.

[27] Za nepřipadné považuje kasační soud námitky stěžovatelky, že k pozemkovým úpravám dochází za účelem změny využití pozemků pro stavbu rodinných domů či stavbu velkokapacitního skladu nebo meziskladu. Pozemkový úřad ani žalovaný nerozhodovali o využití území (pozemků), neboť touto pravomocí nedisponují. O změně územního plánu by rozhodovala příslušná obec, která jako jediná stanoví, k jakému účelu může být využito území v jejím katastru. Případné změně územního plánu by předcházela zákonem předvídaný proces, v němž by stěžovatelka, jakožto vlastník pozemků v příslušném katastru obce, mohla uplatnit své námitky. Totožné námitky uplatněné v tomto řízení se však míjejí s předmětem hodnocené věci.

[28] K námitkám stěžovatelky, že pozemkové úpravy nejsou v zájmu zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochrany půdního fondu, lesního hospodářství ani vodního hospodářství, kasační soud uvádí, že tyto jsou formulovány toliko obecně, aniž by stěžovatelka konkrétně rozvedla, v čem spatřuje porušení těchto chráněných zájmů. Proto postačí pouze obecně konstatovat, že ve shodě s krajským soudem posuzované pozemkové úpravy neshledal rozpornými se stěžovatelkou artikulovanými zájmy a odkazuje k napadeným rozhodnutím a stanoviskům dotčených orgánů. Souhlasná vyjádření dotčených orgánů byla vydána na úseku ochrany životního prostředí (viz vyjádření České inspekce životního prostředí), vod (viz zpracovaná vodohospodářská studie či vyjádření Povodí Labe a správy toků Lesů České republiky), lesa (viz vyjádření Lesů České republiky) i zemědělského půdního fondu (viz vyjádření Orgánu ochrany zemědělského půdního fondu).

[29] Za obecnou pokládá kasační soud rovněž námitku, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, nepřehledná, nemají zákonné požadavky a správní orgány se nevypořádaly s námitkami stěžovatelky. Stěžovatelka v kasační stížnosti tyto obecné výtky nikterak nespecifikuje a neuvádí, jaké její námitky správní orgány nevypořádaly, ani netvrdí, které konkrétní náležitosti stanovené v § 68 správního řádu napadená správní rozhodnutí postrádají, natož aby se vymezila proti závěrům krajského soudu. Kasační soud proto pouze obecně uvádí, že souhlasí s krajským soudem, že správní orgány veškeré námitky stěžovatelky dostatečně vypořádaly a srozumitelně uvedly, z jakého důvodu byly splněny zákonné podmínky pro schválení návrhu komplexních pozemkových úprav. Správní rozhodnutí jsou rovněž zřetelně členěna na výrokovou část, odůvodnění a poučení, takže dostojí požadavkům na správní rozhodnutí, které vyplývají z § 68 správního řádu. Rovněž námitku týkající se dalších nedostatků správního rozhodnutí stěžovatelka ponechává ve značně obecné rovině. Neuvádí, jaké tyto vady má na mysli, ani neuvádí, které správní rozhodnutí mělo těmito vadami trpět (zda rozhodnutí pozemkového úřadu či žalovaného). Nejvyšší správní soud proto pouze obecně uvádí, že žádné podstatné vady napadených správních rozhodnutí neshledal. Jestliže v replice na vyjádření žalovaného stěžovatelka uvádí, že žalovaný neuvedl přesné datum, kdy územní plán obce Tupadly nabyl platnosti, tak tento nedostatek nepředstavuje podstatnou vadu správního rozhodnutí, obzvláště v situaci, kdy stěžovatelka netvrdí, že by pozemkové úpravy byly posouzeny v rozporu s platným územním plánem.

[30] K námitce týkající se polní cesty VC24 kasační soud uvádí, že tato polní cesta se nenachází v blízkosti původních či nových pozemků stěžovatelky. Jestliže tedy žalovaný vytkl pozemkovému úřadu drobné pochybení spočívající v nadbytečnosti zřízení věcného břemene ohledně této cesty, nemohlo se toto dílčí pochybení jakkoli dotknout veřejných subjektivních práv stěžovatelky. Stejně platí o kasačních námitkách týkajících se „*vlastnictví zemřelých a neznámého pobytu a úlohy opatrovníka*“. Stěžovatelka se zřetelně dovolává ochrany práv vlastníků jiných pozemků a nikoli svých vlastních práv (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). *Actio popularis* však není ve správním soudnictví obecně přípustná a správní soudy se námitkami, v nichž není tvrzeno porušení veřejných subjektivních práv žalobců, nezabývají.

[31] Kasační námitku, že krajský soud označil některé žalobní námitky uplatněné až při ústním jednání za procesní nova, stěžovatelka rovněž ponechává ve značně obecné rovině a neuvádí, která konkrétní včas uplatněná žalobní tvrzení obsahovala alespoň zárodek těchto pozdějších tvrzení. Zárodek žalobního bodu nepředstavuje obecný poukaz na nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného ani obecný nesouhlas se stanoviskem pozemkového úřadu k podanému odvolání. Pokud stěžovatelka tvrdí, že do dokumentace správních orgánů mohla nahlédnout až v řízení před soudem, tak v tomto tvrzení neuvádí konkrétní důvody, pro které nemohla do spisové dokumentace nahlédnout již v průběhu správního řízení, ačkoli jako účastnice řízení bezesporu do správního spisu nahlížet mohla. Navíc důvody napadeného rozhodnutí jí byly v době podání žaloby známy, a proto mohla a měla formulovat žalobní body již ve lhůtě k podání žaloby. Jestliže tak neučinila, nemůže nyní namítat, že žalobní námitky vznesené po lhůtě krajský soud podrobně nevypořádal.

pokračování

[32] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto (za použití § 120 s. ř. s.) nemá právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu